

ПЛЕВЕН

гайджест

бр. 10 /57/ ноември 2008

Нежно обещание
Лице
Писмо от о. Крим
Гъливер...
Златният Арлекин
IV биенале на малките форми
Гъдел
„Самоубийството“
на Клеопатра
Тест
Хороскоп
Сканди
Кулинарни магии
Вицове

Долорес ДИЛОВА:

Държи ме тази лудост...

Долорес ДИЛОВА:

Държи ме тази лудост...

Представата за Долорес Дилова на пръв поглед може да е заблуждаваща. Завършила художествена гимназия, а след това и академията „Николай Павлович“, дъщеря на художника Дило Дилов, тя не остава само в обкръжението на творческите си намерения и възжеления в областта на живописата. Художничката е изкушена и от госта по-широк кръг обществени ангажименти и задачи. Поредицата от награди на различни конкурси, самостоятелните и колективни изложби у нас и в чужбина не са я превърнали в самовлюбен и суетен автор. Напротив, нейните разностранни интереси ѝ дават възможност да проектира интелектуалната си и художническа стръв в широк кръг художествени търсения. Последното ѝ участие е в малко странния, но, признавам си, госта екзотичен проект: „Градините на Фердинанд“. Поредната ѝ престижна награда на Съюза на българските художници от Националното биенале на малката форма в Плевен бе повод да разговаряме с нашата съгражданка.

- В последния проект „Градините на Фердинанд“ аз открих нещо много важно за себе

си: ние сме били в Европа още преди век. Когато разгледах снимките на това, което е било преди създаването на Евксиноград, онази пустош и камънак, и как от това се е родило нещо красиво, екзотично и впечатляващо - място за зареждане с положителна енергия, за обогатяване на личността, на чувствата, на идеите и стремежите. От това не може да не ти стане драго и да си горд, че го имаме. За мен една такава среща с най-големия художник - природата, е страхотно предизвикателство. Изключително зареждащо. В това предизвикателство ти себе си откриваш, защото воюваш да пресъздадеш от конкретното художествен образ съобразно своя натюрел.

- Пътуваш постоянно, имаш много ангажименти, обичаш морето и Каварна, а връщаш ли се в Плевен, спомняш ли си родния град?

- Много рядко за съжаление. И ми е много мъчно. Тази година на два пъти минавах, но за кратко. Но когато родих сина ми, бях тук и майка много ми помагаше. Спомням си големите национални изложби, които се правеха тук. Това бяха поводи да се видиш с колеги, да усетиш къде се намиращ. Имаше обмяна на мнения, общувания.

Следва на 4 стр.

В интерес на истината ние се разминахме с татко като автори. Той всъщност не можа да види моето първо участие на изложба на „Шупка“, защото малко преди това си отиде от този свят.

Сега всяка свободна минута гледам да съм си в ателието в София. Имам прекрасно ателие, чувствам се комфортно... а чувствам, че времето някак си все не достига, за да свършиш най-главното... Другото място, което много обичам и постоянно пътувам към него, е Каварна. Открила съм го за себе си още много преди да нашуми името на този крайморски град. От там винаги се връщам с по десет-петнайсет картини. Зареждам се от кътчетата, от запазени пространства, които не просто те вдъхновяват, а възпламеняват... Другото духовно място, което е невероятно за мен, това са Ковачевица и в Лещина... Бях в къщата на Борис Христов. Не знам как да го нарека - дом, галерия, книжарница... Книгите на поета са там, и картините на жена му, и един голям прозорец на юг. Имаш чувството, че от там виждаш Бяло море.

- Да се върнем към творчеството ти. Успя ли да избягаш от сянката на баща си, чувстваш ли се напълно самостоятелна?

- Разбира се! За това нещо аз се боря всеки ден, и то на най-важното място - в ателието! И какво значи да избягам от сянката му. Например на мен като дете не са ми четени приказки. На мен като малка ми е говорено за Матис, за Пикасо, за Реноар, за Ван Гог... Аз не мога да се откъсна, това е неговата сянка. И знаеш ли, наскоро бях във Виена в една тяхна голяма галерия. Имаше картини на Ван Гог, събрани от цял свят... Видях това, за което съм слушала, учила, ми бе разказвано, но сега видях нещо, което ме накара да забравя времето... видях сянката на баща ми. И видях какво означава да видиш красива картина, ако щеш, нейната красива структура. И какво видях още. Бяха докарали човек едва ли не направо от реанимацията: на легло, немощен, леко повдигнат в леглото, много възрастен, придружаван от двама души, но за да види Ван Гог. Към цялата възхита от тази изложба остана и споменът за този човек, който може би е вярвал в целебната сила на изкуството да го върне с нова сила към живота.

- Ти вярваш ли в тази сила?

- Не знам... Напоследък много се объркаха нещата в изкуството, особено критериите за красиво и стойностно. Започнаха да се лансират неща, които са правени-недоправени, щипнато оттук-оттам... За съжаление това не е стойностно.

Долорес Дилова - биография на едно заслужено признание

- Долорес Дилова е родена през 1969 година в Плевен. Започва да рисува от тригодишна възраст и на 7 години става носител на една от наградите на конкурса за детски рисунки в Италия с председател на журито Хенри Мур.
- Завършва Художествена академия в София, специалност „живопис“ при проф. Иван Киров.
- От 1984 год. е участвала в национални и в колективни изложби в Австрия, Франция, САЩ, Русия, Англия, Гърция, Италия, Унгария и др. Самостоятелни изложби има през 1989, 1992, 1997 и 1999 в София, в Париж през 1992, 1993 и 2002, в Канзас Сити /САЩ/ - 1993 и 2000, а през 1994 в Аоста /Италия/, в Драма /Гърция/ - 1998, Берлин 2001 и през 2004 в Холандия.
- Долорес Дилова е носителка на редица престижни награди: първа награда в конкурса „Млад живописец“ /1987/, наградата на конкурса „Човекът и морето“ /1988/, класирана между 10-те най-добри художници за 1992 год., „Изложба на годината“ за 1998 г., Голямата награда на СБХ на Националното биенале на малката форма 2008 г.
- Нейни картини има в Националната художествена галерия и в други галерии в страната, а също така и в частни галерии и колекции в Европа, Америка, Япония и др.
- От 1993 г. е създател и преподавател в частната академия по изобразително изкуство „Паскин“.
- През 1997 г. печели конкурс и специализира в Париж.
- Тя е една от основателите на Женска либерална мрежа в България през 2003 г.

Народната представителка
г-жа Анелия Атанасова
и Женска либерална мрежа
представят изложба

Долорес Дилова
живопис

ГРАДСКА ХУДОЖЕСТВЕНА ГАЛЕРИЯ - ВАРНА
откриване 19.10.2007 от 18.30ч.
ул.Любен Каравелов 1 e-mail : artgalleryvarna@abv.bg

Поздравления за поредната изложба в...

- Изкушенията ти?

- Каварна. От госта време не мога да се откъсна от моите си преживявания в Каварна. Това е един такъв мой сюжет, който така ме е завладял... Донесла съм си нещата, които съм правила там от натура, и сега ми предстои да рисувам свободните си картини. Трябва да се откъсна от конкретното.

А тази година ми случу да наблюдавам и пълнолуние в Болата - между Каварна и Калиакра. Това е едно сепаренце, едно заливче, където си отиваха едни невероятни залези всяка вечер. Незабравимо преживяване! Призрачно, мистично, приказно - този сюжет ми е в главата. Това рисувам напоследък. Искам да излезе и на платното...

- С какви илюзии се раздели през годините?

- Всеки през годините се разделя с много от илюзиите си - приятелствата си, стойностите в живота. Но след изложбата във Виена съм

сигурна, че не мога да се разделя с моите си представи за изкуството.

- Какво е за теб наградата на Съюза на българските художници за представянето ти в биеналето?

- Това е много специална награда за мен. Не съм очаквала и съм изненадана. Не крия, че много се радвам, че се вълнувам. Особеното е, че е точно тук, в Плевен. Освен мен и майка ми много се радва. Преживява го много дълбоко, нали е пряко свързана с художническата гилдия от години.

- Какво предстои да покажеш през следващите месеци?

- Готвя се за две изложби. Едната ще бъде тук, в София, а другата във Варна... Държи ме още тази лудост да рисувам. В ателието си имам над двеста картини още. Да, да... държи ме още тази страст. Постоянно ми се иска това да го правя, а това е много скъп занаят.

...Градската художествена галерия във Варна

Г-н Наиден Зеленогорски връчва на Долорес Дилова с Голямата награда на СБХ

Аз обаче съм човек и автор, който не се води по моди. Живея си с моите неща, с принципите си, не се пречупвам. Но всяка моя експозиция е различна. О, на това много държа! Личи си авторът, но картините са различни. Както с всеки отделен човек разговарям по различен начин, така е и с изложбите. Сюжетът предизвиква твоя рефлекс, но стилът остава. А да прикриваш едно и също тиражиране на едни и същи картини със стила си, не го разбирам.

- Не съжаляваш за избора си, нали?

- Не! Нито съм се изморила. Оцелявам. Вътрешно обаче съм неспокойна, избухват в мен вулкани, когато виждам най-вече комерсиални неща, без всякаква стойност, дори без култура на занаята, непрофесионално. И по-често такива неща се купуват, но и това е път... Няма

защо да се притеснявам. С времето нещата си отиват на мястото. Не е лесно да си художник, но никой не те пита дали ти е трудно, или ти е лесно. Лекарят пита ли го някой, когато се налага да разреже тялото, за да спаси човек, какво му е. Всеки с изпитанието си. Аз обаче не мога, ако ген не съм в ателието си. Всеки ден съм там, дори и да не рисувам. Нещо да си купя, ще мина през ателието там да го оставя, там да му се порадвам, но да е в моето място, където се чувствам най-вече аз. Изпия си един чай, хапвам си малко шоколад и гледам през терасата - имам страхотна панорама. Това е моят свят. В такъв съм израсла и от малка: на татко в ателието с картините. Това е пътят ми.

Димитър СТОЙКОВ